Utorak, 05.06.2012.g.

Danas sam se uvjerio da se s Gospodinom može plakati već u rano jutro,

u pola sedam. SUZE RADOSNICE IZ ISPUNJENE DUŠE I SRCA.

A suze mi je u oči natjerala draga sestra, redovnica iz Brazila, CECY

CONY. I NJEZINA ISTINITA PRIČA IZ NJEZINE PREKRASNE

KNJIGE "POD KRILIMA ANĐEOSKIM".

Neki dan sam uspio doći do Kaptola, do meni najdraže katoličke knjižare

Sv. Antuna Padovanskog. Tražio sam jednu knjigu koju nisam našao ali

sam zato kupio nekoliko drugih za koje nisam uopće mislio da ću ih

kupiti.

Moje kupovanje se odvija na način da ja polako obiđem cijelu knjižaru, od

knjige do knjige, i tamo gdje mi srce i misli stanu, tu kupim.

Tako me privukla i ova knjiga s gornjim naslovom. Normalno, prvo sam

ju okrenuo da pročitam o čemu se radi. Ako "uđem" u sadržaj onda ju i

kupim. U zadnje vrijeme nikad ne kupujem neku knjigu, pa makar mi svi

drugi to predložili, ako mi "ne sjedne" njezin kratki sadržaj i pisac.

A ova knjiga mi je odmah "sjela".

Napisala ju je jedna draga redovnica po gornjim imenom ali s

redovničkim imenom SESTRA MARIA ANTONIA. KNJIGU JE

NAPISALA "POD OBVEZOM POSLUŠNOSTI" U SVOJEM

SAMOSTANU. Znači, draga sestra ju je napisala jer su njezini svećenički

poglavari vidjeli u njezinom životu BOŽJE PRISUSTVO te su vjerovatno

htjeli da se to kroz takvu knjigu i svjedočanstvo objavi svima drugima.

Tu dragu sestru to nije interesiralo ali je ipak, poslušna kakva je bila, to

i učinila. No, nije sve završila. U svojoj autobiografiji došla je tek do svoje

21. godine. Umrla je sa 39 godina, prije nego je završila tu svoju

autobiografiju.

A POSEBNOST NJEZINE AUTOBIOGRAFIJE JE U TOME ŠTO JE

OD MALENA IMALA STALNE KONTAKTE SA SVOJIM "NOVIM

PRIJATELJEM", KAKO JE ZVALA SVOJEG ANĐELA ČUVARA.

PREKRASNE, SVAKODNEVNE KONTAKTE!

I tako sam ja tu knjigu počeo neki dan čitati. A pošto čitam više knjiga

odjedanput, kako mi dođe, tako sam i tu knjigu stavio malo na stranu.

I probudim se danas ujutro malo ranije. I padne mi na pamet da bi

mogao nastaviti čitati tu knjigu. Ustanem, uzmem knjigu i nastavim čitati.

TOLIKO SAM U NJU "UŠAO" DA JU SADA MORAM ZAVRŠITI.

DANAS ILI SUTRA.

Suze su mi išle na nekoliko mjesta, ALI SAM PLAKAO KAO MALO

DIJETE KADA JE DRAGA CECY OPISIVALA JEDAN DOGAĐAJ,

KADA JE IMALA 8 GODINA.

TOLIKO ME DIRNUO, DA ĆU TAJ ODLOMAK NAVESTI OVDJE U

CIJELOSTI. GOVORI DRAGA CECY:

"Sada ću vam ispričati nešto o svom dobrom prijatelju,

paraliziranom čovjeku iz azila. Otkad smo iz Santa Vitorije

došli u Jaguarao, živjeli smo u kući koja se nalazila preko puta

azila za beskućnike, a koji je utemeljio gospodin Augusto

Leivas.

Azil je bio smješten u prizemnici podijeljenoj na velik

broj soba, a svaka je imala prozor koji je gledao na ulicu. Azil

je osiguravao sklonište za beskućnike i ništa drugo.

U jednoj od soba, čiji je prozor gledao na našu kuću, živio je

paralizirani starac. Jedino je mogao pomicati glavu i lijevu ruku.

Svi koji smo živjeli u našoj kući, kao i svi prolaznici, gledali su

tog jadnog starca od zore do mraka, budući da mu je krevet bio

položen uzduž prozora koji je bio stalno otvoren. U krevetu je

bio podbočen jastucima. Moja mama, koja se jako sažalila na

starca, preuzela je na sebe brigu da mu svakodnevno donosi

jelo.

Jednoga sam dana pratila Akaciju u azil. Prije toga, starca sam

promatrala jedino iz daljine, kroz prozore naše kuće. Tako sam

uočila da mu je kosa bijela kao pamuk i da ima dugu, bijelu

bradu.

Sada sam mogla promotriti ga izbliza. Akacija mi nije

dopustila da uđem u sobu. I dok sam čekala na vratima, svega

pola metra udaljena od njegova kreveta, pažljivo sam ga

proučavala.

Njegova me duga bijela brada, bijela poput

pamuka, podsjetila na našu sliku Presvete Trojice, na kojoj je

moj ljubljeni Otac nebeski također bio prikazan s dugom

bradom, bijelom kao pamuk. Na toj slici Otac nebeski nikad mi

nije pokazao da se ljuti na mene. Čak i kad sam u nečemu

pogriješila, činilo se da me još uvijek promatra ljubazno i pun

ljubavi.

I što sam još primijetila u vezi tog paraliziranog jadnika? Na

njegovim grudima visjelo je raspelo veće nego moj dlan, a bilo

mu je pričvršćeno uzicom oko vrata. U sebi sam pomislila: "Već

mi se jako sviđa ovaj starac. Pobrinut ću se da za Isusa njegova

duša i srce postanu bijeli kao snijeg." Pošto mu je Akacija

stavila jelo na stolić, uputila mu je nekoliko riječi. Onda me

uzela za ruku i vratile smo se kući. Tijekom ostatka dana često

sam razmišljala o tomu siromašnom bolesnom čovjeku. Te

večeri, kad sam se povukla u svoju sobu, molila sam se svomu

Novom Prijatelju:

"Moj Novi Prijatelju, želim sutra posjetiti sirotoga bolesnog

starca i razgovarati s njim o Ocu nebeskom. Molim te da pođeš

sa mnom. Ne želim ići s Akacijom jer se njoj uvijek žuri da što

prije ode."

Tih dana imali smo dvodnevne praznike i nismo išli u školu.

Dakle, rano ujutro, nakon Akacijina povratka iz azila, otrčala

sam do prozora sobe odakle sam mogla vidjeti starca. Bio je,

kao i uvijek, na svom mjestu podbočenom jastucima. Izašla sam

iz kuće, prešla cestu i odšetala se do njegova prozora. S malom

poteškoćom popela sam se na dasku prozora i na nju sjela.

Starac me pogledao i iznenadio se što ga posjećujem ulazeći

kroz prozor.

Pomislila sam da se uplašio, pa sam mu rekla: "Ne

bojte se. Ja sam ona ista djevojčica koja je jučer bila ovdje s

Akacijom. Živim blizu azila."

Na to se starac jako razdragao. Zamolila sam ga da mi pokaže

svoj lijepi križ. Skinuvši ga s vrata, pružio mi ga je. A onda sam

ponovila u cijelosti onu prvu svetu pouku koju sam dobila od

svoje ljubljene gospođe Mimose Reis i pri tom nisam zaboravila

ni jednu točku. (ta žena je maloj Cecy, kada je imala samo 4 godine,

prva objasnila pred slikom Presvetog trojstva tko je nebeski Otac, da je

imao sina Isusa, da je stvorio nebu i zemlju i ljude, da su svi ljudi trebali

doći na nebo ali su neki bili zločesti pa su poslani u dubinu zemlje

ispunjenom vatrom, da se Otac presveti sažalio nad ljudima i poslao

svoga Sina Isusa da živi na zemlji i zamoli ljude da budu dobri, da ga

mnogi nisu voljeli nego su ga prikovali na križ gdje je Isus umro. Ali da

je Isus tako dobar da je volio zločeste ljude toliko da im je rekao: "Ne

činite zločeste stvari! Sve, čak i djecu poput Cecy koja žele biti dobra,

dovest ću u prekrasno nebo prepuno anđela koji lete poput leptira." I još

je gđa Mimosa rekla: "Ova lijepa žena je Majka dobroga Isusa. Ona je

dobra kao i njezin Sin i otišla je s njim u nebo. Bio je to završetak pouke

koja je prožela moju djetinju dušu i tri godine mi služila kao vodič.)

Starac me slušao i slušao, ne prekinuvši me ni jednom. Kad sam

završila lekciju, počeo je plakati, baš kao što je "mala Dede"

plakala u naručju gospođe Mimose. Rekla sam mu da poljubi

Gospodinov lik na svojem lijepom raspelu. To je i učinio, a

potom ga je ponovno objesio oko vrata.

Obećala sam mu da ću se vratiti sutradan ujutro i da ću ponijeti

sa sobom porculansku pločicu s presvetom Majkom Isusovom

tako da je uzmogne vidjeti. Moj je Novi Prijatelj bio sa mnom

sve to vrijeme, ali nije sjedio na prozorskoj dasci kao ja.Nisam

doživjela da moj Novi Prijatelj ikad sjedne. Vjerujem da je

uvijek stajao kraj mene jer bih često, dok sam još bila jako

mala, podizala glavu u nastojanju da vidim njegovo sveto lice,

no ipak nisam vidjela.

Sutradan sam održala obećanje. Nakon što sam toga jutra

doručkovala, a bio je praznik, uzela sam pločicu sa slikom Majke

Božje, prešla cestu i opet sjela na prozor bolesnog starca.

Pokazala sam mu Gospinu sliku i objasnila da je to Isusova

Majka. Onda sam ga učila kako da moli "ZDRAVO MARIJO".

Ipak, trajalo je danima prije nego je siroti starac uspio naučiti

tu molitvu napamet. Svaki dan sjela bih na prozorsku dasku

njegove sobe, obično oko četiri sata po povratku iz škole.

Nikada ga nisam propustila posjetiti jer sam znala da ga to jako

usrećuje. Kad bi padala kiša ili kad su zimi nastupili vrlo hladni

dani pa nisam smjela na ulicu, gledala bih sirotoga prijatelja s

prozora primaće sobe naše kuće. Zavoljela sam tog sirotog

starca svom ljubavlju svoga srca, a bila sam sigurna da je i on

mene jako volio.

Tako su prolazili mjeseci. Za Gospu je Ciprijan na koncu naučio

ZDRAVO MARIJU, OČE NAŠ, kratku molitvu anđelu čuvaru i

SPOMENI SE. Nekako u to vrijeme primila sam prvu svetu

pričest.

Na kraju školske godine, kao što sam već rekla, za

nagradu sam dobila prekrasnu bijelu krunicu, prvu krunicu u

svome životu. Otrčala sam do azila da je pokažem svom

voljenom štićeniku i naučila ga kako da Gospi moli krunicu.

Ovoga puta moj Novi Prijatelj nije imao zamjerke kao onda

kada sam starca željela učiti molitvu krunice pomoću zrnaca

plave ogrlice. Uskoro je Ciprijan naučio moliti VJEROVANJE,

OČE NAŠ, ZDRAVO MARIJO I SLAVA OCU na zrnca krunice.

No nije naučio otajstva iz vrlo jasnog razloga - još nije naučila

ni njegova mala "katehestica". Zato sam ih iščitavala iz

molitvenika - i ne baš tečno - jer sam s čitanjem još uvijek

imala poteškoća - a siroti starac molio bi na zrnca.

Vrlo često, kad bi mama pogledala kroz prozor, vidjela bi me u

posjeti starcu. Tada bi me kod kuće izgrdila i kaznila. U takvim

slučajevima krunicu bih ostavila kod Ciprijana i rekla mu:

"Ciprijane, večeras kad se upale ulične svjetiljke, počni moliti

na zrnca, a ja ću kod kuće čitati iz molitvenika KLJUČ ZA

NEBO ono o čemu trebamo razmišljati. Gospa također zna sve,

čuje sve i vidi sve, baš kao i njezin Sin." Onda bih sutradan

otišla po svoju krunicu. I tako puno puta.

I dok sada pišem, razmišljam o još jednoj velikoj milosti koju

sam primila od Gospodina.U svom druženju s nesretnim

siromahom, o kojemu nitko nije skrbio i koji je patio od

različitih bolesti, lako sam se mogla zaraziti nekom od tih

bolesti da nije bilo posebne zaštite dragog Boga. Sjećam se da

sam bezbroj puta poljubila Raspetoga na raspelu koje mu je

visjelo ok vrata, odmah nakon što ga je on poljubio.

Onoga dana kada sam ostala kod kuće i čitala otajstva, a

Ciprijan molio na sitna bijela zrnca koje krunice, iznenada mi je

kroz glavu prošla misao koja me je neko vrijeme pritajeno

uznemiravala: "Na satu vjeronauka majka Rafaela je rekla da

nitko tko nije kršten ne može uči u nebo." I dok su se velike

suze kotrljale niz moje obraze, pomislila sam: "Onda moj jadni

prijatelj Ciprijan neće moći ući u nebo i gledati Gospodina ni

Gospu jer nije kršten."

Kad je bila riječ o misaonim problemima kao tada (a također

kada sam u nečemu pogriješila), podigla sam glavu, nastojeći

vidjeti lice svog Novog Prijatelja. On je bio pokraj mene, ali

iako ga nisam mogla vidjeti svojim tjelesnim očima, osjećala

sam ga.

Isto tako, iako ga nisam mogla čuti svojim tjelesnim

ušima, čula sam ga i razumjela savršenije nego što sam mogla

razumjeti svoga tatu, svoju mamu, časnu majku Rafaelu, ili

Akaciju.

Uskoro sam prestala plakati jer je nova misao otjerala

oblake iz moje duše: "PA JA MOGU KRSTITI CIPRIJANA.

ZNAM KAKO SE TO RADI. MAJKA RAFAELA NAS JE

POUČILA ZNAM JAKO DOBRO KAKO SE KRSTI." Onda sam

ponovila kako ide način krštenja. Bilo mi je žao što je noć i

željela sam da sutrašnji dan što prije osvane, tako da Ciprijanu

mogu priopćiti radosnu vijest o njegovom skorašnjem krštenju.

Sutradan sam išla u školu. Ali poslijepodne, kad sam bila

slobodna od svih dužnosti, otrčala sam u azil, popela se na

prozorsku dasku i objasnila Ciprijanu što namjeravam učiniti s

njim. Dobri je starac bio jako, jako poučljiv i poslušan svojoj

maloj katehistici. Bio je uvijek spreman i sretan da učini sve što

sam od njega zatražila.

Kad sam mu objasnila da je potrebno da se krsti kako bi ušao u

nebo i gledao Isusa s njegovom svetom Majkom, jer sam to

naučila od majke Rafaele - dodala sam i da znam postupak

obreda - starca je obuzela takva radost da su krupne suze

počele teći iz tih njegovih očiju iz koji je izbijala dugogodišnja

patnja.

Pokušala sam ga utješiti što sam najbolje umjela. Rekla sam

mu ako prestane plakati da ću mu sutradan donijeti svetu sličicu

Gospe koju mi je darovala s. Eugenija.

Potom je starac, poput kakva djeteta, izvadio veliki rubac s

crvenim prugama ispod jastuka i obrisao svoje suze. Ja sam

započela "pouku" pripremajući ga za sveto krštenje riječima.

"GOSPODINE CIPRIJANE, ČASNA MAJKA RAFAELA REKLA

NAM JE DA KRŠTENJE ODNOSI SVE GRIJEHE ODRASLIH. TI

SI SADA ODRASTAO ČOVJEK. TVOJA ĆE DUŠA BITI ONAKO

BIJELA KAKVA JE BILA MOJA NA DAN MOJE PRVE SVETE

PRIČESTI."

Na to je starac još jednom zaplakao. Njegove su

me suze dojmile tako jako i ispunile me takvim suosjećanjem

da sam upotrijebila sva sredstva da ga utješim, a da istodobno

i sama ne zaplačem. Na kraju sam pripomenula: "AKO

NASTAVIŠ PLAKATI, NEĆEŠ DOBITI SLIČICU." Čuvši to,

starac je još jednom izvadio veliki prugasti rubac.

Odlučila sam da će krštenje biti u nedjelju i objasnila mu:

"NEDJELJA JE DAN GOSPODNJI, DAN KAD IDEM NA SVETU

MISU. ZA TVOJE KRŠTENJE ĆU TADA ODJENUTI KRASNU

HALJINU. NIJEDAN DRUGI DAN AKACIJA MI NE BI DOPUSTILA

DA ODJENEM IJEDNU OD SVOJIH FINIH HALJINA I OBUJEM

SVOJE NAJBOLJE CIPELE." Ne sjećam se ni dana ni mjeseca

njegova krštenja. Samo znam da je bila nedjelja.

Dobro sam se pripravila za tu svetu proslavu svoga sirotog

prijatelja.

Od gostiju će biti prisutni moj Novi Prijatelj i ja. Dan

prije krštenja bila je subota, a subotom imamo školu samo

ujutro. Otišla sam po svoju kasicu, Noinu arku. Trebala sam

uštedjeti još svega nekoliko novčića da bi si priuštila zamamni

crni napitak što se prodavao u trgovini za djevojke. Koštao je

dvanaest cruzeira. Čeznula sam za tim napitkom i moje su

sebične misli postale toliko snažne, ali sam se ipak opirala da

ispraznim kasicu. Međutim, budući da je moj Novi Prijatelj bio

tamo, podigla sam glavu i nastojala vidjeti njegovo sveto lice. I

premda ga nisam očima vidjela, osjećala sam ga. Isti čas sam

shvatila da nije odobravao moje opiranje jer me njegovo sveto

lice promatralo s tugom.

Dakle, u krilo sam odlučno istresla deset sjajnih cruzeira koje

mi je tata darovao. U tom trenutku je izgledalo da ništa na

svijetu ne može omesti moj naum. Čak i da mi je tada netko

rekao ono što sam najviše željela čuti, tj. "Čuvaj novac, štedi ga

i uskoro ćeš moći kupiti onaj zamamni napitak!", ne bih

promijenila mišljenje, jer moj je Novi Prijatelj imao na moju

volju veći utjecaj nego cijeli svijet. Zbog toga sam, ne

spominjući nikome ništa, čak ni Akaciji, stavila novac u mali

novčanik koji sam nedavno dobila i otišla u omiljenu

prodavaonicu slatkiša.

Moj Novi Prijatelj više nije bio tužan. Na povratku kući, dok sam

nosila krasan paketić bonbona, čokoladnih cigara i čokoladica

umotanih u srebrni staniol, osjećala sam se tako sretnom kao

onoga dana kada sam u pratnji Akacije prelazila rijeku noseći

lijepi buket bijelih ruža za Gospu. Nekoliko sam puta podigla

glavu, nastojeći vidjeti sveto lice svoga Novoga Prijatelja, koji

više nije bio tužan, te mu rekla: "SVE JE TO ZA CIPRIJANA.

NI JEDNU ČOKOLADNU CIGARU NEĆU UZETI ZA SEBE.

CIPRIJAN ĆE U NEDJELJU PROSLAVITI SVOJE KRŠTENJE

TAKO ŠTO ĆE SE POČASTITI ČOKOLADICAMA."

Kada sam stigla kući, nitko me nije primijetio ni ti sam ikome

nedostajala.

Sve sam obavila prirodno jer nisam navikla

kriomice obavljati svoje naume. Ipak, Bogu hvala, nitko nije

saznao za sve te stvari. Potom sam se stala pitati: "Nedostaje li

još nešto?"

Odjenut ću svoju najbolju odjeću - novu haljinu,

najbolje cipele, povezat ću kosu lijepo mašnom, itd. A onda mi

je palo na pamet da Ciprijan za svoje krštenje nema ništa ni

novo ni lijepo. To me je rastužilo, sve dok u trenu nisam riješila

problem ovako: Ciprijan uvijek leži u krevetu. Zato ću mu sutra

odnijeti jednu od tatinih lijepih, novih košulja s uštirkanim

ovratnikom, te malo kolonjske vodice kojom ću mu namirisati

ruke i lice.

U svojoj djetinjoj jednostavnosti i gorljivosti sve sam to

sutradan odnijela Ciprijanu. Kad sam tu zgodu nedavno

prepričavala u samostanu, pitali su me jesam li zatražila i dobila

tatino dopuštenje da Ciprijanu dadem njegov košulju i

potkošulju.

Tek tada sam shvatila da nisam postupila ispravno.

Možda zbog toga što sam bila naviknula da od tate dobijem sve

što zatražim i znala sam da će mi dati sve, pogotovo nešto što

sam trebala za sirotog starca. Oduvijek sam smatrala da ono što

pripada mojemu tati, pripada i meni.

Konačno je sve bilo spremno. Nakon kupanja, otrčala sam u azil

s dva velika paketa. lako se nisam skrivala, nitko me nije vidio.

Paketi su mi otežavali penjanje na prozorsku dasku. Kroz

prozor sam ih uručila Ciprijanu, a onda mu objasnila što

sutradan treba učiniti: "SUTRA MORAŠ ODJENUTI NOVU

KOŠULJU, A ISPOD NJE OVU BIJELU POTKOŠULJU. U OVOJ

BOČICI JE MIRISNA VODICA KOJOM ĆEŠ NAMIRISATI

RUKE I LICE, TAKO DA FINO MIRIŠEŠ."

Na te riječi siroti starac je zaplakao. Da bih ga utješila, dala

sam mu paketić čokoladica da ga čuva za sutra. Na to je stao

upravo ridati, što me jako začudilo. Nisam shvaćala da plače od

zahvalnosti i da je jako dirnut.

Rekoh mu: "NE PLAČITE, GOSPODINE CIPRIJANE, JER

MORAMO IZMOLITI JOŠ NEKOLIKO MOLITAVA KAO

PRIPREMU ZA SUTRAŠNJI DAN." Tek je tada prestao.

Izmolila sam s njim sve molitve koje sam znala napamet:

VJEROVANJE, OČE NAŠ, ZDRAVO MARIJO, ZDRAVO

KRALJICE, molitvu anđelu čuvaru, SPOMENI SE i čin

pokajanja. Prije nego samo otišla kući, sjetila sam se savjeta

časne Irene koji nam je dala na dan naše prve ispovijedi, pa

sam prenijela Ciprijanu, govoreći mu da odsad mora biti jako

dobar i da zato više ne gleda na ulicu. Siroti je starac obećao da

će biti dobar.

Sutradan, a bila je nedjelja, pošla sam na svetu misu i za

Ciprijana pročitala sve molitve iz molitvenika KLJUČ U NEBO.

Mora da mi se Gospodin smijao.Kad sam se vratila sa svete

mise, zamolila sam Akaciju za dopuštenje da ostanem u svojoj

novoj haljini. Budući da je Akacija bila moja dobra prijateljica,

dopustila mi je da bude po mome.

Bila sam tako ispunjena mišlju o velikom činu koji ću izvesti da

mi je srce snažno lupalo. Uzela sam vrčić koji mi je mama kupila

za moje odlaske na seosko imanje gdje smo se snabdijevali

mlijekom.

lako je bio čist i spremljen u ormaru za porculansko

posuđe, oprala sam ga još jednom. Onda sam ga napunila

vodom iz bunara i krenula prema azilu. Htjela sam potrčati, ali

nisam mogla s tim vrčićem punim vode. Vrčić sam odložila na

prozorsku dasku, a onda se i sama na nju smjestila.

Očekivala sam da ću Ciprijana zateći lijepo odjevenoga u novu

košulju i potkošulju, ali jao, on je ležao, kao i uvijek, u svojoj

staroj košulji. Nisam se na vrijeme sjetila da jadni starac nije

bio u stanju da se sam preodjene niti da je imao ikoga tko bi mu

pomogao, pa sam morala prihvatiti tu nepredviđenu činjenicu.

Pogledala sam svoga Novoga Prijatelja. Bio je zadovoljan.

Dakle, mogla bih krstiti Ciprijana, makar nosi staru košulju koja

je, usput rečeno, bila prilično čista. Još jednom sa s njim

ponovila čin pokajanja. Oboje -i on i ja -bili smo duboko

svjesni velikog sakramenta koji će on primiti, a ja mu podijeliti.

I moj je Novi Prijatelj bio tu. Rekla sam Ciprijanu da nagne

svoju sijedu glavu, što je i učinio. A onda sam, klečeći na

prozorskoj dasci uz snažno lupanje srca, izlila cijeli vrčić vode

preko starčeve glave kako bih bila sigurna da sam je smočila.

Istodobno sam izgovorila, baš kako nas je časna Rafaela

naučila: "JA TE KRSTIM U IME OCA I SINA I DUHA

SVETOGA."

Iza toga dodah starcu: "ODSAD ĆEŠ SE ZVATI JOSIP NA

ČAST SVETOMU JOSIPU." Odabrala sam to ime jer me je po

svojoj dugoj, bijeloj bradi podsjećao na sv. Josipa. Siroti je

starac počeo ponovno plakati stavljajući svoju zdravu ruku na

veliko raspelo koje mu je visjelo oko vrata i govorio: "MOJ

DOBRI BOŽE! MOJ DOBRI BOŽE! MOJ DOBRI BOŽE!"

Savršeno se sjećam toga prizora.

Bila sam ispunjena velikom srećom, baš kao i na dan svoje prve

svete pričesti. A moj Novi Prijatelj je bio vrlo, vrlo zadovoljan sa

mnom.

Kad sam se pozdravljala sa starcem, rekla sam mu:

"TVOJA DUŠA I TVOJE SRCE BIJELI SU KAO ŠTO JE BILA

***MOJA DUŠA NA DAN PRVE SVETE PRIČESTI."* Uvijek sam**

koristila tu usporedbu kad sam željela izraziti da je nešto jako

bijelo.

Ali jao! Nisam uopće ni pomišljala što bi se moglo dogoditi

sutradan! Sada znam da je taj događaj za starca značio

postizanje najviše sreće. Ali kao dijete osjećala sam jedino

veliku žalost što sam izgubila svoga sirotog, bolesnog prijatelja.

Dan iza njegovog krštenja, Akacija je, već po običaju, odnijela

starcu doručak. Svi smo još bili za stolom i doručkovali kad se

vratila za tili čas, obrativši se sva zaplakana mojoj mami:

"GOSPOĐO ANTONINHA, GOSPODIN JE CIPRIJAN JUTROS

UMRO."* *Čuvši tu vijest majka se jako ražalostila.

A ja -* *kako sam se ja osjećala?* *Samo dobri Bog znade kako

je velika žalost ispuni moje srce. Stalno sam plakala zbog

gubitka svoga sirotog prijatelja. Jako dugo vremena mi je

nedostajao. Mama mi nije dopustila da pođem u azil i vidim

njegovo mrtvo tijelo.* *Ni na sprovodu nisam bila. Ne znam ni

kakav su mu sprovod organizirali. A kada sam se u podne

vraćala iz škole, nisam čak ni pogledala prema prozoru njegove

sobe.

Poslije toga događaja, taj je prozor bio danima zatvoren,

sve dok tamo nije smješten neki novi starac. S tugom sam dugo,

jako dugo na bijela zrnca molila krunicu za spokoj Ciprijanove

duše.

DOBRI GOSPODINE CIPRIJANE, SIGURNA SAM DA SADA UŽIVAŠ

U POSJEDOVANJU SVOGA I MOGA BOGA I DA SI VEĆ

UPOZNAO NAJSVETIJU MAJKU NA NEBU. TVOJ MALA

KATEHISTICA JOŠ UVIJEK ŽIVI U OVOM BIJEDNOM SVIJETU, A

TI SI SAD VEĆ DUŽE VRIJEME JEDAN OD UZVANIKA NA

VELIKOJ GOSZBI NAŠEGA BOŽANSKOG SPASITELJA."

NEMAM TU VIŠE ŠTO

POSEBNO ZA DODATI JER MI

TOLIKO MISLI "JURI" KROZ

GLAVU O VELIČANSTVENOSTI

NAŠEG GOSPODINA I

NJEGOVIM PUTEVIMA ZA SVE

NAS.

JEDINO RAZMIŠLJAM, A TO

MI SE PONEKAD ZNALO

DOGODITI KADA SAM

UPOZNAO ZEMALJSKE

PUTEVE NEKIH DRUGIH

LJUDI, OD BOGA

IZABRANIH, DA JE I DRAGA

CECY DOŠLA NA OVU NAŠU

ZEMLJU SAMO DA IZVRŠI

NEKE ZADATKE OD

GOSPODINA. KAO ANĐEO, ALI

TJELESNI I ZEMALJSKI. DA

NAM OPIŠE POSTOJANJE

ANĐELA ČUVARA, DA KRSTI

I SPASI CIPRIJANA I VALJDA

JOŠ NEKE ZADATKE.

DRUGAČIJE NE MOGU

OBJASNITI TOLIKU SVETOST

NJEZINOG ŽIVOTA.

NEKA TI JE GOSPODINE

BESKRAJNA HVALA I SLAVA

ZA SVE TVOJE ANĐELE,

NEBESKE I OVOZEMALJSKE,

S KOJIMA NAM SPAŠAVAŠ

DUŠE ZA VJEČNI ŽIVOT.

BLAGOSLOVLJEN TI

GOSPODINE U VIJEKE.